

A zame? Zate, moj prijatelj stari?
Pa kaj sprašuješ, reci brez sramu:
mar ni najbolj lepo, da smo zidarji
za lepše dni najmlajšega rodu?!

Zato ko hčerka pravi: »Sonce nina«,
jo kvišku dvignem in ji dam poljub.
»Ga že zbudiva, ljubica edina,
o sreča, sonce moje, ti moj up!«

Prevedel Tone Pavček

RODNI KRAJ

Gustav Krklec

Ko svet bom preromal že čez in čez
in v njem se namučil in se nakesal —
spet vrnem se v hlad tvojih belih brez,
v lepoto neba in dehtenje trav.

Spoznal bom, da bil sem le Don Kihot večer,
le vitez na oslu — strašilo za mline,
da v sreči trpel sem in v mukah bil srečen,
da jok je sladak bil, smeh poln bolečine.

Da včasih mi več kot vsa zemeljska sreča
je bol potešena slasti naklonila,
in da mi je bolna jesen in moreča
premnogokrat več kot pomlad pomenila.

Spoznal bom, da iz mnogih izvirov sem pil,
da živel ob belem in črnem sem kruhu,
in da se premnog stih, otožen in siv,
izgubil je v vlaku in vetru in vzduhu.

Spoznal bom skrivnost in minljivost sveta,
krvi in strasti vrtoglavih vrenja
in v čudežu vsakem mi duh prepozna
vsakdanji splet sanj in grobosti življenja.

Ko vrnem, o, rodni kraj, v sanje se tvoje,
izmučen od vsega in vsega željan,
spet vreden bom breze, posestrime svoje,
in spet ti iz vsega srca bom predan.

Spet ves se bom tvojim skrivnostim predal,
oblaku in ptici, stezi in drevesu
in v cvetju domačem spokojno zaspal
s smehljajem neba v onemoglem očesu.

Prevedel Janez Menart

VIADUKTI IN ŠKRJANCI

Kari Gorčanec

Zvečer je Palko odšel igrat v neko vilo za Bežigradom, na »intimno družabno prireditve«, vrnil pa se je šele zjutraj. Vrata v hišo so bila odprta, — gospodar je torej že odšel v službo.

Na pragu se je ustavil, še celo ozrl se je, kakor da bi se rad vrnil tjakaj, od koder je prišel.

Od tega praga je dva koraka proti desni vhod v kuhinjo, za korak naravnost spredaj so duri v spalnico, za slabo polovico koraka proti levi pa je shramba.

In on se je končno obrnil na levo, da je prišel v to shrambo, stopil je za korak naprej, da je dosegel lestvo s tremi klini, povzpел se je po njej, da je obstal na lesenem odrčku pred drugo, enako dolgo lestvo, in na tej se je zaustavil znova. Zdaj je pazljivo pogledal na uro. Ko pa je potem ves zlezal skozi odprtino v prostor, je zopet obstal, še bolj nezaupljivo pogledal na kazalca ter si stekelce celo pritisnil k ušesu. Nato se je pognal k postelji.

»Hej! Šest bo vsak čas in ti še ležiš!«

Tone je res nagonsko odvrigel blazino in se je že hotel tudi dvigniti, ko se je znenada spustil na ležišče in se pokril.

»Ne grem delat,« je dejal in si potisnil dlani pod tilnik. »Kaj me gledaš? Kdo pa pravi, da moram biti vsak dan ob istem času v službi? Popoldne lahko prav tako delam.«

Palko se je ozrl na urnik, ki je bil pritrjen nad vzglavjem. Vsak črni kvadrat je predstavljal eno uro službe, rdeči so pomenili predavanja, prazni pa so označevali prosti čas, se pravi, čas, ki je preostajal za študij, za zabavo ali razvedrilo in ostale posle.